U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **I. T.,** zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savko, advokátem se sídlem v Teplicích, Dlouhá 31/63, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2004, č. j. 15 Az 450/2003 - 19,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Jaroslava Savko **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 24. 3. 2004, č. j. 15 Az 450/2003 - 19, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 12. 2002, č. j. OAM-5370/VL-10-12-2002, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu stěžovatele jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně mu nebyl udělen azyl podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž obecně namítal, že došlo k pochybení ministerstva při projednávání žádosti o azyl, v důsledku něhož je jeho rozhodnutí nezákonné. Namítané vady však stěžovatel žádným způsobem nespecifikoval a nekonkretizoval, pouze citoval zákonný text několika ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatel svá tvrzení odůvodňuje pouze tím, že na Ukrajině má rodinné problémy, rozpory o majetek s bratrem a v České republice by chtěl začít nový život a založit si zde rodinu.

Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74) konstatuje, že důvodem kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) není, cituje-li stěžovatel pouze zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil. Rovněž namítání vad správního řízení jen v obecné rovině, tj. jestliže se stěžovatel omezí na citaci příslušných ustanovení správního řádu, která měla být ve správním řízení porušena, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, nemůže být považováno za kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel odůvodnil svou kasační stížnost tím, že na Ukrajině má rodinné problémy a v České republice by chtěl začít nový život.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti soud zjistil, že tento důvod stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, neboť se opírá jednak o jiné důvody než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. a jednak o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o nařízení veřejného soudního projednání věci. Podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání a k projednání kasační stížnosti nařídí jednání považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování. Protože v dané věci Nejvyšší správní soud nepovažoval nařízení ústního jednání za vhodné a ani neprováděl dokazování, ústní jednání nenařídil.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Odměnu zástupce stěžovatele určil Nejvyšší správní soud za 1 úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) ve výši 1000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f)

vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a náhradu hotových výdajů ve výši 75 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu